

overværedes af mange af Englands berømte Mænd, deriblandt John Stuart Mill og Charles Kingsley. Det paafølgende Aar talte hun i Brighton for en mægtig Forsamling. Professor Fawcett var netop bleven valgt til Parlamentsmedlem for denne By, og nogle af hans Venner anmodede ham indtrængende om at forbyde sin Hu-

stru at tale dér, da det muligvis kunde skade hans fremtidige politiske Stilling. Han afslog dog bestemt disse Opfordringer.

I 1871 gik Mrs. Fawcett paa en stor Agitationsrejse i de engelske Byer. Det maa vel erindres, at paa den Tid var det nærmest anset som uanstændigt, at en Kvinde talte ved et offentligt Møde. Dirigenten paa et af Møderne ansaa det for nødvendigt at forsikre Forsamlingen om, at de kvindelige Talere »virkelig var fuldkommen agtværdige«. Under disse Omstændigheder skulde der mere end almindeligt Mod til at tale i en Forsamling, og

man forstaar, at der kunde være Anledning til paa et af Møderne at vedtage en Resolution, der takkede Mrs. Fawcett »for det Heltemod, med hvilket hun havde holdt sin dygtige og interessante Tale«. Naar man ved, at Mrs. F. endnu efter 40 Aars Øvelse kun med Overvindelse taler paa offentlige Møder, synes denne Tak dobbelt berettiget.

Det taalmodige, ihærdige, grundlæggende Arbejde for Kvinders Valgret i England skyldes væsentlig Mrs. Fawcett, og det er derfor en Selvfølge, at hun staar som Leder af Englands Nationale Kvindevalgretsforbund. Hun hylder en fredelig Taktik og har ikke været med i »Suffragetternes« hidsige Kamp.

Om Mrs. Fawcett's private Liv er kun lidt trængt ud til Offentligheden. Hendes afdøde Ægtefælle Professor Fawcett plejede at sige, at han for en stor Del skyldte sin Hustru det Held, der havde fulgt ham i det offentlige Liv og Parlamentet.

I sit Hjem forstaar Mrs. Fawcett at forene sit offentlige Arbejde med Hjemlivets Fred. Sin uhyre Korrespondance besørger hun om Formiddagen, i den øvrige Tid beskæftiger hun sig gerne med Haandarbejde, Musik eller selskabeligt Samvær med sine mange Venner. — Hun er Æresdoktor ved St. Andrews Universitet.

Ved Kvindevalgrets-Kongressen i London i 1909 var hun Genstand for megen Hyldest, bl. a. af den store Kvindeprocession paa 10,000 Kvinder til Albert Hall. Det Ønske, der da blev udtalt, gentager vi her: »Gid hun maa opleve at se Frugterne af sit Arbejde«.

Mrs. C. Despard.

I Forbindelse med Portrættet af Lederen for de »moderate« Kvindevalgretsforkæmpere i England er det rimeligt at bringe et Billede af en Repræsentant for »Suf-